

Ludmila Vaňková: První rychlost

ukázka

Zrůdné útvary pod nimi se nepodobaly ničemu, co znali. Obdélníkové víry ve velikém seskupení obrovských mnohostěnů nejrůznějších tvarů byly rozmístěny pravidelně a většinou potažené jakousi průsvitnou folií. Teď se nad nimi s ohlušujícím rachotem přehnal podivný stříbrný mrak s ostře ohraničenými konturami. Na obzoru bylo vidět další. Za nimi se táhly široké stuhy bělavé páry, které je zvolna míjely a splývaly s konfuzními mráčky docela odlišného tvaru i hustoty.

„Výš!“ zavelel Haze. „Ať jsme nad nimi. Tohle si musíme rozmyslet. Aspoň jeden oblet, dřív nepřistaneme.“

„Celý oblet? Při těch rozměrech?“

„Když nabereme směr proti rotaci, ani to nebude trvat tak dlouho. Všiml sis? Planeta se otáčí strašně rychle. Jestli tu něco žije a myslí, tak je to úžasně zakrnělé a zaostalé. Den a noc se tu střídají s takovou rychlostí, že není dost času ani na práci ani na spaní. Natož něco kloudně promyslet.“

„Organismy v nejprimitivnějším stádiu,“ zachechtal se Kedr. „To bude mít Uzi radost: Můžeme nabrat vzorek, aby z něj vypěstovala myslící jsoucno. Pak už se jí smát nebudou.“

„Chceš se proslavit?“

„To nikdy neškodí. Příště ze mě udělají velitele.“

„A naprogramuj tě, jako naši Uzi. Já ti řeknu, že jí to fakt nezávidím.“

„Tady je moc horko, otoč radši k pólům,“ změnil téma hovoru Kedr.

„Tam je zase zima. Zatuhneme.“

„Tak někde mezi. Moc už čekat nemůžeme.“

„Ty, Kedre,“ řekl Haze nejistě. „Myslíš, že pohyb nutně znamená život?“

„Nemusí. Proč?“

„Podívej.“

„Hm. Už jsem si všiml, že se tu hýbá kdeco.“

„Přemísťují se celé hory. A ty pilíře, vidíš? Dokonce vnikají do jiných útvarů a zase se objevují. A proč neslyšně, když ty barevné bloky se sunou s takovým rámusem?“

„Na tu dálku to jde přece vyladit.“

„O to mi nejde. Ale proč vůbec sunou? Zrychlují, zpomalují, zastavují a zase se sunou dál.“

„Třeba je povrch planety ještě měkký. Nic nemá stabilitu.“

„Magma? Ale ne. To by se trochu houpalo a taky by bylo žhavější. Ostatně pohyb je symetrický, podívej.“

„Na spontánní projev života až moc, takových úvah zanech. Ale zákonitě determinovaný taky není. Šinou se sem tam, ale jeden za druhým. Rozumíš tomu?“

„Ne a mraky se mi taky nelíbí. Mají divný tvar. Nemění se a jsou ohraničené.“

„Všechny ne.“

„To je pravda, všechny ne. Ale ty nejmenší a nejkompaktnější ano. A ten řev... Třeba to ani nejsou mraky.“

„A co by to bylo? Modul? Dej pokoj. Řveme snad my? Kdo by se sestrojil s takovým těžkopádným nesmyslem?“

„Právě, kdo? Tady nic na myslící bytosti nevypadá. V tom věčném blázinci šinoucích se obřích útvarů by přece neměly nejmenší naděje na přežití. Maximálně tak každý stý by unikl rozdrčení. Na osídlení je to málo.“

„Jsou tu i oblasti s řidší frekvencí.“

„No, nevím. Nevrátíme se radši?“

Chvíli mlčeli.

„Ne,“ rozhodl se potom Kedr. „Podruhé nám příležitost nedají. Dokud si nebudeme jistí, nevyjdeme z kotouče. Vždycky přece můžeš nasadit *první rychlost*.“

„První rychlost!“ zděsil se Haze. „To jsem ještě nikdy nezkoušel. Slyšel jsem o tom strašně

věci.“

„Já taky. Ale je to konečně jenom nouzovka. Snad ji nebudeme potřebovat.“

Zastavili se na místě a zvolna klesali k povrchu planety. Vyhnuli se obřímú seskupení nehybných proděravělých mnohostěnů, mezi nimiž se dvěma směry trhaně sunuly barevné bloky, a snesli se daleko za ním co nejniž nad nekonečnou rovinou, odkud trčely úzké zelené vysoké pláty.

„Miliardy přistávacích ploch!“ řekl Kedr se zadostiučiněním. „Nic lepšího jsme si nemohli přát.“

„Úzké,“ prohodil Haze skepticky. „Ba ne, jsou tak akorát, aby se z boku mohly přisát postranní nožky. Zkus to.“

Za chvíli se znovu bezradně vznášeli nad tím zeleným nekonečnem.

„Vzdal ses moc brzy,“ zahučel Kedr.

„Mám svoje předpisy. Pevnost plochy jim neodpovídala. Když je takhle úzká, musí být pevnější. Už tak jsme se dostávali do rotace. Kdybych tě poslechl, tak jsme byli v tom. A beznadějně. To bych rád viděl, jak by ses vymotával.“

Opatrně se přiblížili k podivnému mnohostěnu v úkrytu několika vysokých jehlanů, které se kývaly sem a tam. Když přišli blíž, viděli, že to jsou tmavohnědé konstrukce s dlouhými zelenými třásněmi, které plynuly ovzduším patrně směrem k cyklonu, proti němuž jejich sférický kotouč po celou dobu namáhavě bojoval. Konečně se ocitli za ochrannou stěnou mnohohranu. Ve srovnání s ostatními nepohyblivými předměty této nesmírné planety byl poměrně malý. Na straně, kterou zkoumali, zely jen obrovské otvory ve tvaru pravidelného pravoúhelníku. Folie, které je obvykle zakrývaly, byly tentokrát vtaženy dovnitř. Past?